

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliae Catholicae De Sacris Arcanis Deiparæ Mariæ Et Iosephi

Cum quadruplici Indice

Cartagena, Juan de

Coloniae Agrippinae, 1613

Homilia Decima. Genealogia B. Virginis variis similitudinibus mystice
illustratur in illa verba: Liber generationis Iesu Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51414)

HOMILIA X.

Genealogia B. Virginis variis similitudinibus mysticè illustratur in illa verba: Liber generationis Iesu Christi.

Jerem. 31.

Hebr. 8.

Plin. de hist. animal.

Matth. 11.

VB metaphora libri non semel sacra Scriptura cor humanū intelligit, in quo Deus digito suam legem scribit: vnde per ieremiam dixit: *In corde eorum scribam eam, & ero eis in Deum*; quæ etiam phrasi Deus ipse vtens, dixit: *Dabo leges meas in mentem eorum, & in corde eorum scribam eas*. Docent Philosophi; *Cor quod est principium vite, primum omnium à natura efformari, vltimum verd oculos, à quibus sanè nihil vita cordis dependet*. Hinc haud obscure colligitur, abdita sacrosanctæ legis arcana, quæ in corde diuinus Spiritus scribit, non esse rationis oculis discutienda. sicut enim cordis vita ab oculis minimè dependet, ita, nec diuinorum arcanorum veritas ab humanæ rationis oculis dependentiam ullam habet. Est tamen observandum, quod, teste Plin. Ceruis, & leporib. cor maioris magnitudinis tribuit natura, quam alijs animalibus vt pote animalibus timidioribus, & pusillanimatoribus: vnde experientia constat in hominibus, qui minore corde præditi, animosiores, qui verd magno, pusillanimatoribus sunt: cum ergo Deus legem suam, velut in libro scribat in corde humano, sanè illud aptius erit cor, quod exiguum magis, ac paruum fuerit in oculis suis: hæc enim sibi volunt verba Christi Domini: *Consteor tibi Pater, quia abscondisti hæc à sapientibus, & prudentibus, & reuelasti ea paruulis*. faxit Deus, vt inter hos paruulos connumeremur, sic enim diuini huius libri arcana facillè nobis aperientur. Exordiamur ergo illa referare, per

verba illa Cant. *Ferculū fecit sibi Rex Salomon de lignis libani: columnas eius fecit argenteas, reclinatoriū aureū, ascensionem purpuream: media charitate conuuluit, propter filias Ierusalem*. Curtus ille adambat genealogiam hæc Christi Domini, in qua velut curru ex cælo in terram venit, ex quatuor præcipue compositum erat ferculum illud Salomonis, ex lignis libani, columnis argenteis, gradibus purpureis, & reclinatorio aureo; in medio autem illius diuinus amor aderat, animas ad se, velut magnes ferrum, pertrahens: in hac Christi generatione similia reperio: incorruptibiles libani adsunt; Patriarchæ scilicet, illi incorruptibiles fidei parentes, qui Deo fidelissimi exstiterunt, Abraham, Isaac, & Iacob: adsunt gradus purpurei, Reges scilicet regali purpura induti, per quos, tamquam per maiores suos Christus descendit: adsunt columnæ argenteæ, nimirum celebres illi Prophetæ, qui à babilonica captiuitate B. Virginem præcessere, qui velut argentum tonora voce, & clamore aduentum Christi Domini importunè afflagitabant: *Emitte agnum dominatorem terræ: Mitte quem misurus es: adest etiam reclinatorium aureum, sacratissima scilicet Deipara Maria, in qua filius Dei per nouem menses reclinans, delituit, meritoque reclinatorij nomine nuncupatur, quia reclinatorium (vt egregie adnotauit auctor Syluæ allegor.) locus est, in quo quis inclinando se aliquid collocat: cum ergo diuina maiestas in vtero Virginis carnem assumens adeo se inclinauerit, ac demiserit, vt Apostolus dicat: *Exmanuit semetipsum, congruè reclinatorium illud Mariam adumbrabat: nec tandem defuit huic mystico ferculo amor diuinus, dicente Euangelista: De qua natus est Iesus, qui verus amoris Deus est; & Ecclesia Cathol.**

canit. Iesu nostra redemptio, amor, & desiderium: Cathol. Eccl. quam expositionem approbat, Legio Ludovic. Ludovic. In nensis in Comment. huius loci dicens: gioneos sup. Cant. Charitas est ipse Salomon in sella sedens; con-

fiat

Nat autem Salomonem umbram, & ty-
 pum fuisse Christi. Illud tamen, & si obi-
 ter, obseruare non prætermittam, quid
 sit, quod sacra Scriptura, de lecto salo-
 monis, quo dormiebat, & non de curru,
 quo ferebatur, dicat, multis custodibus
 stipatum esse: *En lectulum Salomonis sexa-
 ginta fortes ambiunt illud ex fortissimis Israel;
 omnes tenentes gladios; & ad bella doctissimi;*
 cum tamen è contra se res habere soleat:
 Reges enim, cum regali domo sua egre-
 diuntur, magno cultodum comitatu arma
 in manibus tenentium, quasi ad de-
 fensionem promptissimi, & paratissimi
 sint, incedere solent: dormientes vero mi-
 nimè hac tanta custodia muniuntur. Ego
 sanè mallem alios in solutione huius
 difficultatis audire; quam aliquid ingratum
 profertre: mihi solum occurrit, Spiritum
 sanctum consulto meminisse mili-
 tum lectum salomonis custodientium,
 vt somni pericula ante oculos nobis po-
 neret: inter arma enim, quibus Dæmon
 expugnare solet animas, non minoris
 momenti est somnus: Pygmei, alioquin
 infirmi, & imbecilles non audentes for-
 tissimum Herculem aggredi, dormien-
 tem tamen facile expugnarunt, vt ad som-
 ni damna propalanda ingeniosè fin-
 xit auctor Emblematum. Mille Philisthai
 (vt sacra narrat iudicum historia) fortis-
 simum Samsonem, velut pueri gigantè,
 metuebant, nec quidquam nocuenti ei
 infestare poterant; dormiens tamen, ab in-
 firma Dalila manibus, & pedibus ligatus
 fuit, & capillos eius tondens, vires, quæ
 ex illis pendebant, panter abrasit. Holo-
 fernes similiter, qui à populo Dei valde
 timebatur, dormiens à Iudith proprio
 eius mucrone fuit iugulatus. quid plura?
 ceretè venti, & turbines, quæ alioquin
 Christum Dominum reueriebantur, & ei
 se subijciebant; illò tamen dormiente, na-
 uiculam, qua vehebatur, acriter infestare,
 & conquillare cœperunt: *Ecce motus ma-
 gnus factus est in mari, ita vt nauicula operi-
 retur fluctibus; ipse dormiebat; vt igitur Spi-
 ritus sanctus manifestaret, somni damna*

nobis valde præcauenda esse, lectulo Sa-
 lomonis adhibuit custodiam, non curru,
 quia in illo dormiebat, in hoc vigilabat.
 Probè quidem agnouerat hanc doctrinã
 iudex ille nomine, *Turbo*, qui, vt refert
Textor, ab Imperatore monitus, vt pro-
 prie salutis maiorem curam haberet, &
 somno amplius vacaret; respondit: Cæsa-
 ris iudicem oportere stantem mori, quo
 significare voluit, vigilem semper debere
 esse, & non somno deditum.

Sed & aliam Hugonis eorundem ver-
 borum mysticam expositionem adnecta-
 mus: per *ferculum* intelligit B. Virgineam,
 in qua, velut in sede geitoria, ductus est
 filius Dei in mundum: fuisse autem ait
 hoc ferculum ex lignis Libani, quæ celli-
 tudinem, & fragrantiam redolent, quia
 prædestinauit Virgineam nascituram ex
 parentibus ex regia profapia oriundis,
 fragrante sanctitatis odore præditis: quod
 autem Spiritus sanctus subdit: *Media cha-
 ritate constravit propter filias Ierusalem*, id
 iucundissimum nobis nuncium adfert:
 nam cum B. Virgo mediatrix sit inter
 Christum, & nos, idcirco media charita-
 te propter filias Ierusalem constrata dici-
 tur, quatenus fidelium commodis sem-
 per incumbat, sicut, & Christus ipse, Me-
 diator Dei, & hominum est; qui à salute
 nostra quærenda nec per momentum
 cessabat. Possimus etiam eadem verba
 aliter explicare, vt media charitate con-
 strata dicatur, quatenus Deus, qui chari-
 tas est, velut Rex Salomon, in medio vte-
 ri ipsius, carnis purpura indutus sedeat:
 quam expositionem satis indicat alia
 translatio, dum vertit: *Medium eius com-
 bustum charitate ex filiabus Ierusalem*: no-
 mine enim, *combusti*, Deus homo factus
 designatur, cum frequenter sancti Patres
 vnionem Verbi diuini cum humana car-
 ne per carbonem ignitum, vel per ferrum
 candentem explicent: nam sicut ferrum,
 & carbo realiter distinguuntur ab igne,
 & ignis natura minimè in ferrum, nec
 ferri substantia in ignem mutatur, & ta-
 men ita inter se vniantur, vt nulla pars
 Bb ferri

ferri sit, quæ non sit ignita; ita humanitas, & diuinitas in Christo, realiter distinctæ, & impermixtæ manentes, intime ad eum inter se vnitæ sunt, vt nulla sit pars humanitatis, quæ diuinitatis igne succensa nõ sit. Vt aut magis innotescat, quàm apte Christus Dominus, *charitas* nũcupetur, ex antiqua illa pictura, qua Poeta Amore descriperunt (si prophana in sacra cõmutamus) haud difficile erit demõstrare. Effigies eius paruuli erat: describebatur nudus, immõ cæcus, non quia oculis careret, sed quia vitæ illos coopertos habebat; alatus deinde, ac pharetrâ sagittis plenâ gestans. sanè si amor paruulus est, en Christũ Dominũ infatũ, qualẽ Isaias describit. *Paruulus natus est nobis: Si nudus: ecce Iesũ dicentem: Nudus egressus sum de vtero matris mee: si cæcus: effigebatur, quia licet alioquin oculatissimus sit, cæcus tamẽ est, ne videat pericula, & misérias, quibus se subiicit propter delictum, certè paruulus iste, qui natus est nobis, etsi ita oculatus sit, vt interna humani cordis perlustraret, ac perfruteretur, amoris tamen sui velut vitæ quadã alligatus, quasi nõ videns esset misérias omnes, & cruciatus, quos subiturus erat, pro humani generis redẽptione totum pretium vsque ad vltimum, vt aiunt, quadrantem effluere non dubitauit: quod si simulacro amoris addebantur alæ, quibus significabant mirabilem celeritatem, qua, quocumque vellet, aduolaret, certe isthæc Christo non deficiebat, David dicente: *A summo celo egressio eius, & Malachia: Sanctus in pennis eius: propter velocitatem enim harum pennarum. iussit Deus Isaiæ hoc illi nomen imponere, Voca nomen eius Accelera: & hinc est, quod recens conceptus aduolauit in montana in vtero matris inclusus: denique pharetram etiam in Christo paruulo videre licet: quantoquidem antiqui pharetra amoris effigiem accingebant; ea vero est Christi caro, de qua iuxta expositionem Cyrilli, & Procopij, verbum diuinum dixit: *In pharetra sua abscondit me: ex hac pharetra tot sagittas emisit, vt non solum***

propinquos pastores, sed & remotissimos Reges, necnon & cœlestes spiritus iaculis amoris sui ferret, vt non immerito id præuidens Regius Vates, dixerit: *Sagittæ tuæ acutæ, populi sub te cadenti: cum ergo Amoris omnes notæ in Christum Dominum apte conueniant, merito illum in medio ferculi, hoc est, vteri Virginis, confidere allerimus, vt propterea media charitate constrictus dicatur.*

Ad hæc merito hanc Deiparæ Mariæ genealogiam sacer Euangelista librum vocauit: consuevit enim, cum sumptuosum aliquod edificium in aulam Principis fabricatur, ab Oeonomo eius, vel operum præfecto liber aptari, in quo singulos sumptus per varia capita describit, deinde in fine illius compendiosam quandam summam reliquas minutiores in vnum continentem apponit; non secus facit Euangelista, cum hanc prouinciam inter alias assumpsisset, vt magnificentissimos sumptus, quos Auctor diuinæ gratiæ consecerat in ædificatione Marianæ aulæ, ac regiæ domus, in qua ipse habiturus erat, ecclesiæ catholicæ manifestaret, librum hunc generationis scripsit, in quo tot capita apposuit, quot Reges, & Prophetas numerauit. In primo enim capite ad mysticũ ornatum huius domus refert Davidẽ, qui de gigante Goliath gloriosam victoriã reportauit; vt inde in memoriã reuocemus Virginis fortitudinem antiqui serpentis caput conterentis: in secundo capite refert Abraham, Deo adeo obediens, vt nõ dubitaret, diuino præcepto obaudẽs propriũ filium in holocaustũ Deo offerre: quod sanè ob oculos nobis ponit insigniorẽ Virginis obedientiã, quæ non dubitauit vnigenitũ filiũ suum, quẽ ardentius multò, quàm Abrahã diligebat, Deo Patri in ara Crucis offerre: In alio d. ind. cap. ad Iucit Patriarcham Iacob ardentissimò Rachelis amore flagrantẽ, qui seraphici amoris, quo Virginis animus estuabat, memores nos reddidit: in alio etiam cap. sapientissimũ Salomonẽ proponit, vt Virginis sapientiam commẽdaret,

Isai 9.
Iob 1.

Psal. 18.
Malach. 4.

Isai. 8.
Luc. 1.

Cyrrill. &
Procopius
super Isai.
42.

Psal. 44

1. Reg. 17.

Gen. 3.

Gen. 22.

Gen. 29.

ret,

ret, in qua cum aeterna Dei sapientia corporaliter habitasset, non poterat sapientissimo Salomone ipsa sapientior non esse. His iam propositis capitibus, quibus varios sumptus ad mysticam hanc Virginis aulam necessarios commemorarat, tandem in calce ac fine libri, quasi omnes illos ad compendium, & summam reducens, beatissimam Virginem Mariam adscribit: *De qua natus est Iesus*: quibus sanè brevissimis verbis tot, ac tam stupenda Virginis encomia conclusit, ut sola diuinæ sapientiae clavis illa aperire, ac referare valeat: ut ipsa liber Beatam Virginem adumbrans non obscure significauit, dum de illo ait: *Sicut verba libri signati, quem cum dederint scienti literas, dicent: lege istum: & respondebit: non possum: signatus est enim, & ut vidit Ioannes signatus sigillis septem, quos nemo nisi Agnus aperire poterat: vnde, quemadmodum beati in caelo non valentes Dei maiestatem verbis exprimere, breuem illum concentum usurpant: Sanctus, sanctus, sanctus; ita Euangelista videns impossibile sibi esse, vniuersas animi dotes, ac supernaturalia Virginis ornamenta stylo profsequi, omnia illa ad hanc summam, & compendium reduxit: *De qua natus est Iesus*: quod adeo excellens est, ut ex illo facile sit, permagnifica atque stupenda Mariæ præconia conijcere. Vnde sicut olim Iosue, & Caleb (ut sacra Numer. narrat historia) ingressi terram promissionis, ut fecundior, & opulentior esse, quam verbis exprimere possent, significarent, hoc vsi fuerunt artificio: *Abjecerunt palmitem cum vna sua, quem portauerunt in veste duo viri, ut ex fructu illo pulchro adeo, atque copioso, eximiam terræ promissæ fecunditatem facile venarentur; non secus facer* Euangelista Matthæus, impossibile iudicans, mirabilem Virginis fecunditatem, ac omnium virtutum generum opulentiam verbis exprimere posse, ante oculos nobis ponit Iesum, benedictum fructum ventris illius, ut ex eius excellentia, virgi-*

neæ ac sacrosanctæ illius terræ mira virtus deprehendatur; quasi diceret: ecce pulcherrimum ac suauissimum fructum, conijce inde fecunditatem telluris illum germinantis.

Ad hæc, inter alias difficultates, hanc enodandam proposuit Deus olim Iob; *An extrahere poteris Leuiathan hamo?* iterum cum ipse eam non soluerit, oportet solutionem eius alibi inuestigare, vnde placet locum hunc præsentis instituto accommodatum explicare. Diuus Gregorius lib. 3. moral. c. 9. Leuiathan, Dæmonem prænotare ait: quia significat *aditamentum*. Dæmon autem multa addidit super diuinum præceptum, quæ à Deo primis parentibus minimè fuerant proposita: nam illo dicente: *In quacumque die comederis ex eo, morte morieris*, Dæmon addidit hæc verba: *nequam moriemini: immò postea secundo addidit: Eritis sicut Dissidentes bonum, & malum*: ecce pollicitus fuit non solum vitam immortalem, sed & deitatem, & scientiam Dei: qui ergo hæc mendaciter addidit, veraciter Leuiathan dicitur, quod interpretatur; *aditamentum*: quis ergo (inquit Deus Iob) tanta arte præditus erit, ut Leuiathan hamo extrahere possit? sanè nullus alius, nisi Christus Dominus, ut non obscure liquet ex eius genealogia. Piscator quidem in hunc modum piscari solet, tenet manu arundinem, à qua pender linea, in cuius extremitate adest hamus, & in hamo vermis, ad quem accedens piscis, mordet faucibus, & manet suspensus. In hac genealogia arundo non desideratur, per quam peccator significatur, iuxta illud Christi Domini: *Quid exiitis in desertum videre? arundinem vento agitatam?* non enim vna, sed plures arundines peccatorum reperiuntur: linea, propago est illa Patrum antiquorum, ac vicissitudo generationum vsque ad Mariam Virginem; in cuius sanè lineæ extremo hamus adest Christus Dominus, qui cum in eodem supposito humanam,

Iob. 40.

D. Greg. lib. 3. moral. c. 9.

Gen. 2.

Gen. 3.

Matth. 11.

Bb 2 &

VII. 21.

& diuinam contineat naturam, ratione diuinæ, hamus est, ratione humane vermis, & cetera: ego sum vermis, & non homo. Missio ergo Christo Domino in aquas huius fluentis seculi, Diabolus Leuiathan ad vermem humanitatis illius accedens, ac mordere tentans, diuinitatis hamo captus fuit, & genus humanum liberatum. quod & Ruper. & Beda disertis

Ruper. in c. 1. Matth.

Beda hom. de Natu.

D. Isidor. li. 1. de sum.

bono. cap. 16.

3. Reg. 7.

Gen. 22.

1. Reg. 17.

verbis docuerunt: nam ille ait: *velut hamus Christus in mare huius mundi missus serpentem cecidit.* hic vero: *generatio Christi quasi longa piscantis linea est, cuius hamus subligatus carne operitur.* sed ante illos D. Isidorus dixerat: *Est in Christo hamus diuinitatis, esca caro, hanc ergo carnem, qua captus est Leuiathan, genuit B. Virgo, de qua natus est Iesus.*

Præterea quemadmodum Salomon olim in porticu ante fores templi illius, quod exstruxit, duas columnas statuit, & super capita columnarum opus in modum lilij posuit; ita etiam Mathæus, veluti in porticu genealogiæ Christi, ante portam cæli, id est Virginem Deiparam, quam felicem cæli portam appellat Ecclesia, columnas duas Abrahamum scilicet, & Dauidem, quos ob firmissimam Messie fidem, & stabilem spem merito columnas appello; id enim, & nomina ipsarum columnarum protendunt, cum altera *Iachin*, quod *firmiorem*, altera *Booz*, quod *fortitudinem* sonat, nominarentur: stabilis fuit, ac firmissima Dei de Messia promissio Abrahamo, atque Dauidi facta, quæ nullis hominum sceleribus labefactari, aut infirmari unquam potuit. Columna quidem fuit firmissima Abrahamus, dum postquam promissionem acceperat de Messia ex filio suo Isaac oriundo, iussus illum occidere, nihil de promissione dubitans, libenter obediuit, firmissima columna fuit Dauid, quam nec fortissimus Goliath commouere, neque munitissimæ hostium phalanges expugnare, aut à proprio loco diuellere potuerunt: super has columnas positum est pulchrum illud lilium, de quo in Cant.

Ego Bot campi, & lilium conuallium: & quem Cant. 2. *admodum, qui Salomonis Templum ingrediebantur; decem mentas aureas cernebant, Al' ac aureum, panes propositionis, & multa aurea candelabra; sic post duas illas columnas, Abrahamum, & Dauidem, qui in hanc genealogiam Mathæi ingredimur, Isaacum, iacob, ceterosque Patriarchas, aureas veluti mentas* Ment. Tripli, Panes, candelabra, vase, alia, alia, igno, res, pignora.

3. Reg. 7.

2. Paral. 3.

Deuter. 10.

Arias Montanus in suo Appatu

Psalm. 79.

tradidit

tradidit

tradidit

tradidit

tradidit

tradidit

tradidit

tradidit

tradidit

tradidit

tradidit

tradidit

tradidit

tradidit

quod. 11. tradidit D. Ioannes dicens: *Apertum est Templum Dei in celo, & visa est arca Testamenti eius in Templo, & facta sunt fulgura, & voces.*

Tandem, ut aliam iam subijciamus similitudinem, contingit aliquando ei, qui iter facit, ut inueniat fontem yberinū, ex quo maxima aquarum copia emanat, dum vero ulterius progreditur, desiderās sitim extinguere, aqua oculis eius later, quia tot interponuntur arbores, iunci, herbae, salices, & similia, ut nulla ratione videri possit; tandem vero illis pertransactis, eandem aquam intuetur, qua sitim abundē expleri potest; ad eundem modum, dum noster Euangelista exorditur librum generationis Iesu Christi, fontem aquae diuinæ scilicet gratiæ, salientis in vitam æternam nobis aperit, sed continuo tot progenitorum Christi frondosæ arbores interponuntur, ut iam amplius nō videatur aqua, quæ è fonte emanabat, omnibus tamen his generationibus transactis intueri possumus eundem aquæ viuæ fontem, cum Mariano ductu coniunctum, Euangelista dicente: *De qua natus est Iesus, qui vocatur Christus* Deinde sicut Pharmacopola sumptis multis herbis, & floribus, ex eis exprimit succum, quod vbi præstitit, de herbis; & floribus non curat, sed succum in vase quodam reponit, & custodit: sic videtur se gessisse noster Euangelista, proposuit ob oculos varias herbas, & multos flores sanctorum Patriarcharū, ex quibus expressit succum virtutum, & bonorum operum, quem in vase Mariæ collocat, & custodit, dicens: *De qua natus est Iesus, qui vocatur Christus.* Tandem mysticam aliam intelligentiam silentio non præteribo, ad hoc idem argumentum magis locupletandum. Inuolabilis quidem viguit lex apud omnes militares religiones, ut antequam insigne Crucis eis conferatur, de sanguinis sui puritate, ac generis nobilitate prius constet; ad quod explorandum alij equites eiusdem ordinis designantur, qui quamplures testes perquirunt eorum no-

bilitem attestantes: id quod ex duplici præcipuè causa sic fieri decet; prima quia indignum est, & rationi dissonum, ut quorum progenitores ad ignominiam Christi Domini Crucem super humeros imposuere, ipsi ad honorem, & gloriam, Crucis signaculo, nobilitatis inditio, pectora sua decorent. secunda, nam cum huiusmodi equitibus credi soleant res magni momenti, certè nisi præclara indole, sanguinis nobilitate, ac animi generositate præditi sint, per sæpe ac scopò aberrarunt: nostro igitur instituto hæc accommodantes, sanè si D. Paulum consulimus, audiemus nobis dicentem, venisse filium Dei in mundum, ut humanitatis nostræ habitum indueret, & Crucem suscipere, *in similitudinem hominum factus, Philip. 2. & habitu inuentus, ut homo: ecce habitum, deinde inquit: Proposito sibi gaudio sustinuit Crucem, confusione contempta: ecce Crucem; ut ergo mundo innotescat, quàm Christus Dominus dignus esset munere redemptoris, quo huiusmodi crucem suscipiens functurus erat, explorari præcipitur splendor generis illius. vnde quemadmodum cum de alicuius nobilitate fieri oportet inquisitionem, si ille ex parte patris oriundus sit è regione distantissima, ab ea vnde originem ducit eius mater, diuersi exploratores ad eam mitti consuevere; non dissimiliter in proposito, cum Christus Dominus ex parte Patris originem trahat à coclo: à summo calo Psal. 118. egressus eius: ex parte vero matris à terra, iuxta illud symboli Niceni: *natus ex Maria Virgine*, certè ad generationem eius explorandam ex parte Patris, Ioannes mittitur, qui diuinitus illustratus testatur illum consubstantialem esse Deo Patri: *In principio erat Verbum, & Verbum erat apud eum, & Deus erat Verbum; ad explorandam vero nobilitatem eiusdem ex parte matris, Matthæus eligitur, qui postquam rem maturè cogitauerat atque exquisierat, ex regia stirpe Dauidis ortum Evangelica auctoritate contestatum nobis reliquit, dum ait: Liber generationis Ie-**

In Christi filij David. Qui cum Patre & Spiritu sancto viuit, & regnat in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA XI.

Prosequimur idem argumentum, per multis aliis egregijs similitudinibus ad concionandum aptissimis; eandem Virginis genealogiam mysticè elucidantes.

D. Bernard.
ser. 3. in Cāt.

Psal. 1.

Psal. 91.

Psal. 51.

Gen. 15.

Psal. 131.

IVI Bernardi verba serm. 3. in Cantica viam planam mihi aperiant ad myllicam aliam huius Marianæ genealogiæ intelligentiam, sic enim ait: Historiam scripturæ ad hortum puto non immeritò deputari, quod in ea inueniantur viri virtutum tamquam ligna fructifera, in horto sponsi, & in Paradiso Dei, de quorum bonis actibus, ac moribus, quot sumis exempla, tot carpis poma. An foris quis ambigat Dei esse plantationem bonum hominem? audi David de viro bono, quid canat Psalmo 1. Erii tamquam lignum, quod plantatum est secus decursus aquarum, quod fructum suum dabit in tempore suo; & Psalmo 91. Iustus, vt palma florebit, sicut cedrus Libani multiplicabitur: & de se ipso Psalmo 51. ait: Ego autem sicut oliua fructifera in domo Dei: hæc Bernardus. Vt tamen umbras relinquamus, & typos, certè ex Abraham fructum carpere licet si dei, iuxta illud Genes: Creditur Abraham Deo, & reputatum est illi ad iustitiam: fructum quoque obedientiæ singularis, quippe, qui, vt obediret Deo, filium voluerit immolare. Ex Dauide, mansuetudinis fructum, iuxta illud Psalmi: Memento Domine David, & omnis mansuetudinis eius: Semei enim iniurias, Saulis insecutionem, Absalonis persecutionem mitissimè tulit. Fructum quoque pœnitentiæ; vbi enim Na-

thanis voce peccatum agnouit, protinus 2. Reg. 12.
ingemuit: Peccauit; D. Ambrosius in sua Psal. 50.
Apologia: Ille rex tantus, ac potens præma- D. Ambro-
tura confessione, atque immenso dolore reddi- Apolog. 6.1.
dit peccatum suum Domino: quem mihi nunc
facile reperias honoratum, ac diuitem, qui, si
arguatur alicuius culpa reus, non moleste fe-
rat: ac ille regio clarus imperio, cum corripe-
retur, non indignatus infremuit, sed confessus
ingemuit. hæc ille. Collige quoque ex hac
pulcherrima arbore Dauidica fructum
alium, vt, sicut ille, operam des, vt secun-
dum cor Dei sis: Inueni, inquit Deus, Da-
uid filium Iesse, virum secundum cor meum,
qui faciet omnes voluntates meas: felix, qui
cor habet secundum cor Dei, cor obediens,
cor flexibile in diuinam voluntatem, ad
recipiendam quamlibet figuram molle,
ac tractabile, huiusmodi enim corde gau-
det Deus. Vnde D. Irenæus lib. 4. cap. 96. D. Iren. lib.
dixit: Præsta Deo cor tuum molle, & tracta- 4. cap. 96.
bile, & custodi figuram, qua te figurauit arti-
fex, habens in te ipso humorem, ne indu-
ratus amittas vestigia digitorum eius. Collige
ex iacob in custodiendo grege suo vi-
gilantiam, iuxta illud Genes. Die noctuque
astu vrebatur, & gelu, fugiebatque somnis ab
oculis meis. Percurre arbores reliquas, fru-
ctusque; excerpere similes, quia si de singulis
dicendum esset, in immensum abiret ora-
tio. Nec deest in hoc paradiso decantata
illa arbor scientiæ boni, & mali, cuius fru-
ctus omnibus interdicitur. Salomonem
habes, quem propter eximiam boni, mali-
que scientiam, congruè scientiæ boni, &
mali arborem licet appellare; huius fru-
ctus est vetitus. Etenim, vt Scriptura do-
cet lib. 3. Regum: deprauatum est cor eius 35 Reg. 11.
per mulieres, vt sequeretur Deos alienos. vi-
des quem fructum hæc arbor protulerit?
vetitus est, noli decerpere: feminarum
fuge longè consortium, harum enim id
est proprium, cor deprauare. hinc Daniel
ad impium iudicem dixit: Species decepit
te, & concupiscentia subuertit cor tuum; femi-
næ species, hoc est, pulchritudo decipit
hominem, & concupiscentiam excita-
tat, excitata concupiscentia deprauat cor,
cor